

Phần 4

Chương 10

Say Rượu

Trong đêm tối mịt mờ, không gian vắng lặng, giữa đất trời dường như chỉ còn lại hai người họ.

Thẩm Lạc không nói gì, Bắc Vũ cũng không dám nói chuyện. Cô sợ mình đánh vỡ sự yên tĩnh này, đánh vỡ bầu không khí êm dịu này.

Người cô thích đang ở ngay bên cạnh, cho dù không làm gì cả, cô cũng thấy vui vẻ.

Rạng sáng, nhiệt độ trên núi vô cùng thấp. May mà Bắc Vũ có choàng chăn.

Cô nhìn Thẩm Lạc, tuy áo khoác của cậu rất dày, nhưng vẫn phải đội mũ kín mít. Hiển nhiên là cậu bị lạnh.

Cô nghĩ một lát rồi nói:

- Hay là em chia cho anh một nửa cái chăn nhé!

Trời đất chứng giám, cô thật sự không có ý định đắp chung chăn với Thẩm Lạc. Cô chỉ không muốn cậu bị lạnh thôi.

Thẩm Lạc không nhìn cô, chỉ lạnh nhạt trả lời:

- Không cần, không lạnh.

Tích chữ như vàng.

Được rồi, cho dù cô có gan ăn cắp, cũng không có cơ hội ra tay.

Bắc Vũ hậm hực kéo chặt chiếc chăn lại, chỉ để lại một đôi mắt nặng nề nhìn lên bầu trời đầy sao.

Đây là lần đầu tiên cô cẩn thận xem xét khoảng không trên đỉnh đầu mình. Cũng là lần đầu tiên cô nhìn thấy bầu trời sao rõ ràng như thế. Sau đó cô mới biết được rằng biển sao mùa đông đẹp như vậy.

Cảm giác lúc đó rất khó hình dung được. Tóm lại là rất tuyệt vời.

Bắc Vũ nhớ tới lời Thẩm Lạc nói “Trái Đất là cái nôi của nhân loại. Nhưng chúng ta không thể bị trói buộc trong cái nôi đó mãi được.” Cô chỉ nhớ nó là danh ngôn của một nhà bác học nào đó.

Đột nhiên cô lại cảm thấy dửng dưng cảm hơn. Cô cảm thấy tất cả mọi thứ đều không quan trọng. Cái gọi là thành tích, cái gọi là người bình thường, thậm chí là mối tình đơn phương có lẽ sẽ không có kết quả này, và cả tương lai sau này, đều không quan trọng.

Chỉ có hiện tại mới là quan trọng nhất.

Thậm chí cô còn có những suy nghĩ na ná như những nhà Triết học.

Đầu óc cô bắt đầu hỗn loạn vì những suy nghĩ đó.

Nhưng mà ở độ tuổi thiếu niên này, tinh thần của cô vẫn rất tốt. Suy nghĩ nhiều như vậy mà Bắc Vũ cũng không thấy mệt mỏi gì. Cô nhìn chăm chăm lên bầu trời, nhìn những ngôi sao lấp lánh mờ dần, thay vào đó là những tia nắng ban mai xuất hiện.

Khi nhìn thấy mặt trời dần dần nhô ra, cô càng phấn khích hơn. Cô nhảy ào xuống đất, ném chiếc chăn lên mặt đất, đi lên phía trước, rồi kích động gọi Thảm Lạc:

- Mặt trời mọc này!

Sức mạnh của thiên nhiên rất lớn. Bắc Vũ đột nhiên cảm thấy thế giới này thật tuyệt vời. Sau đó trong lòng cô nảy ra một ham muốn đi ngắm nhìn và tìm tòi khắp thế giới.

Lúc này cô đã bị cảnh tượng mặt trời mọc mê hoặc. Cô hoàn toàn quên mất vì sao mình lại ở đây. Cô quên mất mình ở đây cả đêm vì một cậu con trai.

Cô đứng trên tảng đá, vui vẻ kêu to với ánh mặt trời ban mai.

Giọng nói thanh thúy của cô gái trẻ vang vọng trong núi.

Thảm Lạc yên lặng đứng ở phía sau. Mắt cậu hơi híp lại, rồi cúi đầu điều chỉnh máy ảnh.

Tiếng máy ảnh kêu chìm trong tiếng hò hét của cô gái.

Bắc Vũ gọi đám Giang Việt.

Mấy cậu con trai đầu tóc rối bù, mắt vẫn còn nhắm chạy tới.

Không biết là vì tiếng kêu của Bắc Vũ, hay là do mặt trời mọc quá đẹp, hay là vì tuổi trẻ, mà bọn họ thi nhau hò hét, khua tay múa chân dưới ánh mặt trời.

Giang Việt còn muốn ôm lấy Bắc Vũ, để cô cười trên vai mình.

Chỉ có Thảm Lạc đứng im một chỗ, yên lặng nhìn bọn họ.

Bọn họ thật vui vẻ. Cậu nghĩ như vậy.

Khi mặt trời lên cao, mọi người quay về nơi cắm trại, thu dọn đồ chuẩn bị xuống núi.

Thừa dịp Thảm Lạc không chú ý, Giang Việt lặng lẽ đi tới bên cạnh Bắc Vũ, nháy mắt với cô:

- Tối qua thức cả đêm với Thảm Lạc hả?

Bắc Vũ liếc cậu một cái, không nói gì.

Giang Việt điều khiển hai ngón tay cái:

- Có tiến triển gì không?

Bắc Vũ nói:

- Em chỉ ngắm sao với xem mặt trời mọc thôi.

- Không làm gì khác à?

- Có thể làm gì được?

- Vậy cậu ta...

- Không có.

Giang Việt cười hì hì, nói nhỏ:

- Không sao, đợi khi nào anh thăm dò cho. Xem xem cậu ta thấy em thế nào.

- Không cần.

Nói thì là như vậy, nhưng cô cũng thấy tò mò, chắc cô không nằm trong nhóm người xa lạ chứ?

Nhưng mà Bắc Vũ vẫn rất lạc quan. Khi đi xuống núi, cô vẫn cố ý đi bên cạnh Thẩm Lạc. Còn cậu thì chỉ chăm chú nhìn đường, không hề nhìn cô.

Cô cố ý nói chuyện, nhưng cậu vẫn chỉ trả lời ngắn gọn như trước.

Sau khi cả đám về nhà, cô cũng không biết Thẩm Lạc nghĩ gì về mình.

Cũng may cô không phải người thích nghĩ nhiều. Chỉ cần nhớ đến cảnh mình và Thẩm Lạc cùng nhau ngắm sao, xem mặt trời mọc, là cô đã thỏa mãn rồi.

Cô nhớ kỹ chòm sao Orion và Tam giác mùa đông.

Cũng bắt đầu từ đêm đó, cô đã thích việc đi cắm trại ngắm sao trời.

Qua năm mới là đến sinh nhật Bắc Vũ.

Tuổi mười sáu, mùa hoa tới.

Sau bữa tối, cô bị Trâu Miểu và Hiều Tĩnh gọi ra ngoài ăn mừng sinh nhật.

Ba người đi đến quán bar Phi Trì.

Anh bạn trai lông vàng của Trâu Miểu đã có mặt, còn dẫn theo mấy anh chàng trông có vẻ lưu manh.

Bắc Vũ đang thuộc lứa tuổi tò mò và phản nghịch. Nên dù cô không thích mấy người hư hỏng kia lắm, nhưng vẫn cảm thấy ăn mừng sinh nhật mười sáu tuổi ở quán bar cùng bọn họ cũng rất mát mẻ.

Cô không có kinh nghiệm uống rượu, cũng không biết điếm dừng, nên chỉ một lát sau đầu óc đã choáng váng. Hai cô bạn thân cũng say khướt.

Sau khi kết thúc bữa tiệc, Lông Vàng đỡ Trâu Miểu, Bắc Vũ và Hiều Tĩnh thì bị hai người khác đỡ ra ngoài.

Bắc Vũ vẫn mơ mơ màng màng, cho đến khi bị người đỡ ra ngoài đón xe, mới hơi tỉnh táo lại.

Cô vẫn có chút cảnh giác, khi bị người vừa mới quen đỡ lên xe, thì cô tỉnh lại, hai tay bám vào cửa xe:

- Anh làm gì đấy?

Cậu ta cười nói:

- Em yêu, anh đưa em về nhà.

- Trâu Miếu với Hiểu Tĩnh đâu?

Cô quay lại nhìn nhưng không thấy bóng dáng hai cô bạn thân đâu cả.

- Bọn họ về nhà rồi. Để anh đưa em về.

- Em... em không cần anh đưa.

Vì say nên cô nói không quá rõ ràng.

Cậu ta vừa cười vừa ấn cô vào trong xe.

- Anh buông ra!

Bắc Vũ giãy dụa, nhưng cơ thể cứ nhũn ra, đầu óc càng ngày càng mơ hồ, khó khăn lắm mới tỉnh táo hơn một chút.

Cậu ta không chịu nổi nữa, nên đứng ở cạnh cửa rồi ôm lấy cô, kéo vào trong xe.

Ngay khi cô sắp bị kéo vào trong taxi, thì có người đã kéo cô ra ngoài.

- Mà là ai?

Tên kia thấy miếng thịt béo bị người khác cướp đi, thì tức tối nhảy ra.

Thảm Lạc không thèm nhìn cậu ta, ôm lấy Bắc Vũ đi lên trên vỉa hè.

Bắc Vũ mở to mắt, nhìn thấy gương mặt mơ hồ, thì cười hi hi:

- Thảm Lạc... là anh à!

Thảm Lạc không nói gì.

Tên kia thấy vậy thì xắn ống tay áo xông lên. Nhưng còn chưa kịp đụng tới người Thảm Lạc, thì đã bị cậu đá ra.

Cú đá này trông thì rất nhẹ nhàng, nhưng thực ra không hề nhẹ nhàng chút nào.

Bởi vì đám bạn đã đi hết rồi, nên cậu ta không dám làm bừa, chỉ có thể tức tối bỏ đi.

Mà từ đầu đến đuôi, Thảm Lạc cũng chưa nhìn cậu ta lấy một cái.

Cậu thả Bắc Vũ xuống ghế dài ở ven đường.

Hai mắt Bắc Vũ nhắm tịt lại, hai tay bám lấy lưng ghế, miệng vẫn còn kêu:

- Không cần anh đưa.

Thẩm Lạc nhíu mày, tìm điện thoại của cô ở trong túi. Rồi mở danh bạ, tìm được tên Giang Nhị Cầu, rồi gửi tin nhắn cho cậu.

“Em uống rượu, ở cửa quán bar Phi Trì. Anh mau đến đón em đi.”

Bên kia trả lời rất nhanh: “Em muốn chết hả! Anh lập tức đến ngay.”

Thẩm Lạc để trả điện thoại vào túi cô.

Cậu yên lặng nhìn cô gái cuộn tròn trên chiếc ghế dài. Thẩm Lạc cởi áo khoác của mình ra, đắp lên người cô, rồi đứng ở bên cạnh.

Có mấy người đi về muộn, nhìn thấy cô gái nằm trên ghế, thì có ý định xấu. Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của cậu nhóc đứng bên cạnh, thì đều phải tránh ra.

Không biết cậu đứng đó bao nhiêu lâu.

Thẩm Lạc giơ tay lên xem đồng hồ, lại quay đầu nhìn cô gái ngủ say sưa trên ghế, rồi đi ra ven đường gọi taxi.

- Đi đâu thế?

- Bác đợi một lát.

- Đợi cũng tính phí đấy.

- Vâng.

Cậu nhìn Bắc Vũ trở mình suýt nữa ngã xuống đất, thì nhíu mày.

Không đến hai phút sau, có một chiếc xe taxi dừng lại. Giang Việt chạy vội xuống xe, gọi Bắc Vũ hai câu nhưng không thấy ai trả lời. Cậu nhìn trái nhìn phải một lát, mới nhìn thấy một bóng người nằm trên ghế.

Giang Việt hoảng sợ, chạy vội tới. Quả nhiên là người cậu đang tìm.

- Bắc Miệng Rộng! Dậy đi.

Cậu ngồi xổm xuống véo má Bắc Vũ.

- Làm gì đó?

Người bị véo lâm bầm, giơ tay đẩy tay cậu ta, rồi quay người vào phía trong.

- Mẹ kiếp!

Giang Việt quyết định mạnh tay hơn. Hai tay véo hai má của cô.

Bắc Vũ hét lên, rồi ngồi thẳng dậy. Một tay xoa má, một tay xoa đỉnh đầu. Khi thấy rõ người ở trước mặt là ai, thì cô quát lên:

- Giang Nhị Cầu, anh làm gì thế hả?

Giang Việt lấy tay chọc trán cô, tức giận nói:

- Anh mới là người phải hỏi em đây! Một đứa con gái mà dám đến quán bar uống rượu, lại còn ngủ ở ven đường nữa. Không muốn sống nữa à?

Bác Vũ nhìn xung quanh:

- Sao em lại ở đây nhỉ? Trâu Miểu, Hiểu Tĩnh đâu rồi?

- Ai biết được. May mà em còn biết đường nhắn tin cho anh đến đón. Không thì ngày mai thế nào cũng có tin tức cô gái trẻ phơi thây ven đường nhé.

- Gì chứ?

Bác Vũ lắc đầu, mơ hồ nhớ lại mọi chuyện. Bạn của bạn trai Trâu Miểu bắt cô lên xe. Rồi bị người cản lại.

Người đó hình như là...

Thảm Lạc!

Cô mở to mắt không dám tin. Sau đó nhìn ngó xung quanh, rồi lại lắc đầu. Sao có thể chứ? Chắc chắn là cô uống say nên nhớ nhầm.

Nhưng mà người đó là ai chứ? Làm việc tốt mà không để lại tên.

Lúc này cô mới nhận ra trên người mình có một chiếc áo khoác là lạ.

Giang Việt cũng trông thấy:

- Áo của ai đây?

Bác Vũ lắc đầu:

- Không biết. Có thể là ai đó tốt bụng thấy em nằm ở ven đường, nên đắp cho em.

Giang Việt cười:

- Xem ra trên đời vẫn còn có nhiều người tốt.

Sau đó lại chọc trán cô:

- Sau này mà còn dám uống rượu linh tinh, anh đánh chết em!

Bác Vũ hiếm khi không cãi lại cậu. Bởi vì lúc này cô cũng thấy sợ. Nếu lúc trước mình bị tên khốn kia kéo đi, thì hậu quả không thể tưởng tượng được.

Cô không dám nói cho Giang Việt chuyện đó, vì nói ra nhất định sẽ bị cậu mắng té tát.

Đột nhiên cô nhớ ra một việc, nên bảo Giang Việt:

- Anh gọi cho Trâu Miểu với Hiểu Tĩnh đi. Bọn họ đi cùng mấy tên con trai rồi.

Giang Việt nói:

- Gọi gì mà gọi! Trâu Miểu sống chung với bạn trai. Còn Hiểu Tĩnh thường xuyên không về ký túc xá. Em lo được cho bọn nó à?

- Thật hả?

Trong suy nghĩ của cô, Trâu Miêu và Hiều Tĩnh vẫn chỉ là những cô bé chơi với cô trong chung cư. Hóa ra bọn họ đã trở thành những cô gái lêu lổng theo trai rồi.

Chắc đây là đã trưởng thành nhi?

Giang Việt thấy cô kinh ngạc thì xoa đầu cô:

- Em để ý một chút đi! Tuy chúng nó là bạn thân của em. Nhưng đừng có đi theo chúng nó. Xảy ra chuyện thì đừng bảo anh dẫn em đi phá thai.

- Giang Nhị Cầu!

Bắc Vũ giận dữ làm bộ muốn đánh cậu.

Giang Việt ôm đầu tránh:

- Anh chỉ nói vậy thôi. Để cho em nhớ lâu thôi mà.

Bắc Vũ đập cậu một cái:

- Anh còn dám nói em à? Không nhìn lại chính mình đi.

- Anh làm sao? Anh vẫn là xử nam nhé!

- Phi!

- Được rồi! Đi về thôi.

Hai người cãi nhau ầm ĩ. Đi đến ven đường, Giang Việt gọi xe, còn Bắc Vũ nhìn chiếc áo khoác trên tay, cảm thán:

- Trên thế gian đều có tình cảm chân thành. Nếu em biết là ai có lòng tốt cho em mượn áo, em nhất định sẽ đến tận nhà tặng cờ cho người đó.

- Thôi đi!

Đợi hai người lên xe rồi, Thẩm Lạc mới nói:

- Đi thôi ạ!

Chương 11

Tiệc Tối

Bắc Vũ lén lút về nhà. Bố cô phải tăng ca, mẹ cô thì đánh bài ở dưới lầu.

Cô chào mẹ xong thì chạy vội về nhà. Vô cùng may mắn không bị phát hiện đi uống rượu.

Cô mang chiếc áo khoác nam kia về phòng. Trong lòng hơi hoang mang. Chiếc áo này tám chín phần là của người tốt bụng đã cứu cô thoát khỏi tên khốn kia.

Nhưng lúc đó cô quá say, chẳng biết gì cả, còn tưởng người đó là Thẩm Lạc.

Cô biết khả năng người đó là Thẩm Lạc rất nhỏ. Nhất định là cô say rượu nên đoán bừa.

Chiếc áo khoác này là đồ thể thao của hãng GoGo. Đối với đám học sinh thì nó có giá đắt đỏ. Trông chiếc áo có vẻ rất mới, hẳn là mới mặc vài lần, rất sạch sẽ, không có mùi gì bất thường.

Cũng không biết là ai lại để lại chiếc áo này cho cô.

Bây giờ trừ sự sợ hãi ra, thì cô còn thấy may mắn và ấm áp.

Thế giới này đúng là rất tốt đẹp.

Cô móc túi áo, muốn tìm thông tin của chủ chiếc áo để cảm ơn. Nhưng tiếc là bên trong chỉ có mỗi một chiếc bút Parker xinh đẹp.

Bác Vũ cũng rất cảm kích người tốt bụng xa lạ kia. Cô cũng muốn trả lại chiếc bút và chiếc áo, nên sáng hôm sau, cô chạy đến gần quán bar để dán thông báo tìm chủ nhân của chiếc áo.

Nhưng mà trong suốt kỳ nghỉ đông, không có ai liên lạc với cô cả.

Cô chỉ có thể bỏ cuộc, bỏ áo và bút vào trong tủ.

Khi bắt đầu học kỳ mới, khối 10 mới chậm chạp tổ chức một buổi tiệc chào đón học sinh mới.

Bác Vũ đã tập đàn phong cầm được hai tháng, nên cũng vui vẻ báo danh.

Hôm đó, dưới sự phản đối của cô, Giang Việt dẫn cả đám bạn của mình đến cổ vũ cho cô.

Cô ở sau cánh gà để chuẩn bị cho tiết mục của mình. Cô vừa nhìn ra ngoài hội trường, đã trông thấy đám Giang Việt đứng trên hành lang. Nhưng điều làm cô kinh ngạc chính là, Thẩm Lạc cũng ở đó.

Vốn dĩ cô không hề khẩn trương, nhưng nhìn thấy Thẩm Lạc thì trong lòng rối bời. Lúc thì chạy đi tìm cô giáo nhờ trang điểm lại, lúc lại chạy ra trước gương xem mình ăn mặc thế nào.

Khi người dẫn chương trình gọi đến tên cô, đầu óc cô vẫn còn hỗn loạn. Đến khi người bên cạnh nhắc, cô mới luống cuống ôm đàn đi lên sân khấu.

Sau khi ngồi vào ghế, cô nhìn quanh hội trường theo bản năng.

Giang Việt vẫy tay với cô. Không cần nhìn cũng biết vẻ mặt của cậu lúc này khoa trương như thế nào.

Thẩm Lạc ngồi sau lưng cậu thì chìm trong bóng tối. Cô không nhìn rõ vẻ mặt của cậu. Nhưng chắc là cũng không có biểu tình gì.

Tuy đây là lần đầu tiên Bác Vũ biểu diễn trên sân khấu, kể từ khi vào cấp III.

Nhưng từ nhỏ đến lớn, cô đã đứng trên sân khấu để biểu diễn, diễn thuyết vô số lần rồi. Lẽ ra cô sẽ không khấn trương. Nhưng vì Thẩm Lạc đang ở bên dưới nhìn cô, nên cô rất muốn biểu hiện cho tốt, để có thể làm cậu chú ý.

Hôm nay cô mặc một chiếc váy kẻ caro, chơi một bản nhạc nhẹ nhàng có tên là “Cây sơn tra”. Cơ thể cô lắc lư theo điệu nhạc. Mái tóc đen thẳng tắp xoa trên vai cũng nhẹ nhàng bay múa.

Giờ phút này, cô không còn giống những cô gái bình thường nữa, mà là một cô gái xinh đẹp tỏa sáng trên sân khấu.

Tiếc là cô vẫn thấy căng thẳng, nên có đàn sai hai nốt. May mà ngón tay cô rất tự nhiên, nếu không phải người chuyên nghiệp thì sẽ không biết được.

Bản nhạc kết thúc, trong hội trường vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Bắc Vũ đứng dậy, cúi đầu chào mọi người.

Đột nhiên có một anh bạn chạy lên tặng hoa cho cô.

Là Thiệu Vân Khê.

Bạn Thiệu đứng trước mặt cô, vô cùng kích động:

- Bắc Vũ. Cậu đánh đàn rất hay!

Bắc Vũ thấy hơi bất ngờ vì Thiệu Vân Khê lại tặng hoa cho cô. Nhưng cô cũng không để tâm lắm. Cô nhận lấy bó hoa rồi cảm ơn cậu ta. Sau đó lại nhìn về phía Thẩm Lạc. Ánh đèn mờ mịt làm cô không nhìn rõ vẻ mặt cậu. Cô chỉ nhìn thấy Giang Việt đang vẫy tay với mình thôi.

Cô đi vào hậu trường, Thiệu Vân Khê cũng đi theo cô:

- Tớ thấy cậu tham gia nên đi mua hoa bách hợp đây. Cậu có thích không?

Bắc Vũ nói qua quýt:

- Thích!

Thiệu Vân Khê mừng rỡ:

- Vậy thì tớ yên tâm rồi. Tớ định mua hoa hồng cơ, nhưng lại sợ cậu thấy nó tầm thường.

Bắc Vũ nhìn cậu ta:

- Chỉ là đánh đàn thôi, cậu tặng hoa làm gì? Cẩn thận mấy bạn trong lớp hiểu nhầm đây.

Thiệu Vân Khê:

- Tớ...

Bắc Vũ phẩy tay ngắt lời cậu ta:

- Nhưng mà vẫn phải cảm ơn cậu! Tớ đi tìm anh tớ đây! Nói chuyện sau nhé.

Nói xong thì ôm hoa chạy đi.

Giang Việt đang định đi về thì trông thấy cô đi ra. Cậu lập tức vẫy tay gọi cô.

Bắc Vũ kích động chạy tới.

- Chị Vũ thật ghê gớm! Phong thái không hề giảm sút.

Giang Việt giơ ngón cái lên với cô, rồi nhìn bó hoa trong lòng cô, cười hỏi:

- Thằng nhóc tặng hoa là ai đấy?

- Bạn cùng lớp.

- Vậy à!

Giang Việt cười xấu xa, rồi cố ý kéo dài giọng.

Bắc Vũ lặng lẽ đập cậu một cái.

Giang Việt tránh được, rồi lùi về sau một bước. Cậu khoác vai Thẩm Lạc, hỏi:

- Lạc Thần, vừa rồi em gái tôi đàn thế nào?

Thẩm Lạc nhìn Bắc Vũ, rồi nhẹ nhàng nói bằng quơ:

- Đàn sai hai nốt.

Sự đắc ý của Bắc Vũ biết mất trong nháy mắt. Cô kinh ngạc nhìn cậu. Cô còn định dựa vào tài đánh đàn để hấp dẫn người ta, ai ngờ người ta còn biết rõ cô đàn sai hai nốt.

Giang Việt đứng giữa hai người, cười gượng:

- Vậy hả? Sao tôi không nghe ra nhỉ? Không ngờ Lạc Thần cậu lại nghiêm túc nghe như vậy!

Thẩm Lạc còn chưa kịp trả lời, Thiệu Vân Khê bị Bắc Vũ bỏ rơi đã đi tới. Cậu ta còn dẫn theo mấy người bạn nữa, nói rất to:

- Bắc Vũ, tớ mời mọi người đi ăn khuya. Cậu có đi cùng không?

Bắc Vũ nào có tâm tư đi ăn cùng bọn họ. Cô định từ chối thì lại bị Ngô Nam Nam kéo đi:

- Đi thôi. Nếu cậu không đi, thì Thiệu Vân Khê lại thấy tiếc tiền.

- Nhưng mà...

Bắc Vũ nhìn Thẩm Lạc quay người đi mất, thì nuốt lời đang nói dở lại, đi theo mấy bạn cùng lớp.

Trường học là trường nội trú, nhưng buổi tối cũng có không ít học sinh trốn ra ngoài. Vậy nên khu phố bên ngoài rất là náo nhiệt.

Mấy người bạn trong lớp chơi với nhau thường trêu Bắc Vũ và vtk. Nhưng mà Bắc Vũ thì không tập trung nên không để ý tới mấy câu trêu đùa đó. Trong đầu cô chỉ nghĩ tới việc Thẩm Lạc nói cô đàn sai hai nốt. Như vậy có phải là cậu rất nghiêm túc nghe cô đàn không?

Cô quá đắm chìm trong thế giới của chính mình. Nên không biết rằng, vì cô không có phản ứng gì với lời trêu chọc của mọi người, làm bọn họ tưởng rằng cô và Thiệu Vân Khê có gì đó mờ ám thật. Thậm chí dưới sự giật dây của bọn họ, cô còn uống hai cốc bia với Thiệu Vân Khê.

Sau khi ăn xong đã là mười giờ. Dù sao cũng là học sinh ngoan, nên không ai dám ở ngoài trường chơi quá lâu. Tất cả đều rủ nhau đi về ký túc xá.

Thiệu Vân Khê giống hệt con không tước. Cậu ta cứ luôn đi theo cô, không ngừng nói chuyện. Tiếc là Bắc Vũ không nghe lọt nửa lời.

Ở chỗ cổng sau có một ngọn núi nhỏ. Trong đêm tối yên tĩnh này chỉ có mấy người họ.

Khi sắp tới cổng, Bắc Vũ trông thấy một bóng hình quen thuộc. Cô nhìn kỹ thì nhận ra đó là Thẩm Lạc. Cậu cầm kính viễn vọng đi lên núi.

Bắc Vũ vội vàng nói:

- Máy cậu về trước đi, tớ có chút việc.

Thiệu Vân Khê “ơ” một tiếng:

- Cậu có việc gì thế? Tớ đi cùng cậu.

Mấy người xung quanh lại ồn ào trêu chọc.

Bắc Vũ khoát tay:

- Không cần. Cậu đi về đi.

Sau đó chạy vào trong bóng đêm.

Đợi đến khi mọi người đi hết rồi, cô mới dám đi ra, rồi lần mò đi lên núi.

Chương 12

Rừng Cây

Bắc Vũ đi tới chân núi thì đã không thấy Thẩm Lạc đâu nữa.

Hai con đường xuất hiện trước mặt cô, cô do dự một chút, rồi chọn theo cảm giác.

Ngọn núi nhỏ này là nơi hẹn hò của mấy cặp đôi. Bởi vậy nó có tên là núi tình yêu. Đám học sinh thì gọi nó là núi Bông.

Núi Bông không lớn, cũng không có đường chính, mà chỉ có hai con đường nhỏ thôi. Ánh trăng đêm nay không quá tối, nhưng trên núi không có đèn, lại nhiều cây cối. Nên xung quanh đều tối om.

Bắc Vũ không phải người nhát gan, nhưng đi vào rừng giữa đêm tối thì vẫn hơi sợ. Nhưng cứ nghĩ tới Thẩm Lạc ở gần đây, thì cô lại thấy không sợ nữa.

Thật ra cô cũng không biết mình đi theo để làm gì. Chỉ cần Thẩm Lạc xuất hiện, cô liền tự động đi theo.

Sờ soạng một lúc lâu, cũng không thấy Thẩm Lạc đâu. Xung quanh yên ắng, chỉ còn lại tiếng lá khô vỡ vụn dưới chân cô.

Đi rồi lại đi, tiếng bước chân của Bắc Vũ trở nên là lạ.

Cô nhìn xung quanh nhưng chỉ thấy bóng đêm sâu thẳm. Cô hoảng hốt, bước chân cũng nhanh hơn.

Phía sau vang lên tiếng sột soạt nhỏ nhỏ, hình như có người đi theo cô.

- Ai đó?

Bắc Vũ đứng lại, giơ đèn pin của điện thoại lên, quay lại nhìn.

- Tớ, tớ, tớ!

Ánh đèn chiếu lên khuôn mặt người đó. Bắc Vũ nhận ra là ai thì thở phào. Cô kìm nén sự tức giận hỏi:

- Thiệu Vân Khê, sao lại là cậu?

Thiệu Vân Khê cười đi tới:

- Tớ thấy cậu đi lên núi một mình, sợ cậu xảy ra chuyện nên đi theo. Cậu... đi lên đây làm gì thế?

- Thì... đi lung tung cho hết mùi bia.

Bắc Vũ cắt điện thoại đi. Tất nhiên cô không thể nói cho cậu ta là cô đi theo Thẩm Lạc rồi.

Thiệu Vân Khê đi tới, sờ đầu:

- Vậy tớ đi cùng cậu nhé!

Đến nước này mà Bắc Vũ còn không hiểu ý của cậu ta, thì cô không xứng là con gái nữa.

Thật ra Thiệu Vân Khê rất tốt, tính cách tốt, thành tích cao, mặt mũi cũng khá. Được người như vậy thích hẳn là một việc rất kiêu ngạo.

Nhưng Bắc Vũ lại không hề dao động. Bởi vì có Thẩm Lạc, nên trong mắt Bắc Vũ, ai cũng rất bình thường.

Nhất là trong lúc này, Thiệu Vân Khê không mời mà đến, làm cô thấy phiền.

Cô nhẹ nhàng từ chối:

- Không cần, tớ muốn đi một mình.
- Muộn thế này đi một mình không an toàn đâu. Để tớ đi cùng cậu.
- Không cần đâu!

Bắc Vũ lại tiếp tục đi lên đỉnh núi.

Cô thấy Thẩm Lạc cầm kính viễn vọng, hẳn là ở trên đỉnh núi.

Thiệu Vân Khê cũng không để cô đi. Cậu ta đột nhiên đi lên cầm lấy tay cô:

- Bắc Vũ... tớ...

Bắc Vũ quay lại nhìn cậu ta. Khuôn mặt cậu ta chìm trong bóng đêm, có vẻ rất căng thẳng.

Mẹ ơi! Không phải định tỏ tình đấy chứ?

Bắc Vũ lo lắng nghĩ thầm. Điều là bạn cùng lớp cả, sau này sẽ rất xấu hổ.

Cô gạt tay cậu ta ra:

- Thiệu Vân Khê. Cậu về ký túc xá đi! Nếu bị người khác trông thấy chúng ta ở đây, thì tớ có nhảy vào sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được.

Ai ngờ Thiệu Vân Khê lại cầm chặt hơn:

- Bắc Vũ, cậu... cậu nghe tớ nói.
- Có gì thì để mai nói.
- Tớ muốn nói bây giờ.
- Cậu có thấy mình phiền không hả?

Bắc Vũ căm tức đẩy cậu ta ra. So với việc từ chối Thiệu Vân Khê, thì không bằng không cho cậu ta nói ra, để sau này đỡ xấu hổ.

Dù sao cô cũng không ghét cậu ta. Nếu làm bạn thì cũng không tệ. Đặc biệt là có thể hỏi han về bài vở.

Cô không khống chế được lực của tay, đường núi thì lại gập ghềnh. Thiệu Vân Khê bị đẩy liền lao đảo lúi lũi. Sau đó bịch một tiếng, cả người đều thấp xuống.

Không biết là ai đào một cái hố ở bên đường làm Thiệu Vân Khê rơi vào đó.

Bắc Vũ hoảng sợ, chạy đến hỏi:

- Cậu sao rồi?

Thiệu Vân Khê nhe răng hít hà:

- Không sao, không sao.

Cái hố kia rất nhỏ, Thiệu Vân Khê bị kẹt ở trong đó. Cậu ta chống tay lên trên mặt đất, cố gắng trèo lên. Nhưng vì cái hố quá nhỏ làm cậu ta không thể trèo lên.

Bắc Vũ vội vàng kéo cậu ta:

- Tớ kéo cậu lên.

Hai người đều luống cuống.

- Quần của tớ!

Thiệu Vân Khê mặc một chiếc quần thể thao rộng rãi, không biết bị kẹt vào chỗ nào mà người còn chưa lên, quần đã bị tụt một nửa.

- Kệ nó đã, lên trước rồi tìm sau.

Bắc Vũ thở gấp, cậu ta quá nặng.

Vắt vả lắm mới kéo được cậu ta lên. Hai người không đứng vững nên đều ngã xuống đất.

- Hai em đang làm gì đấy?

Ánh đèn pin và tiếng bước chân đột nhiên xuất hiện làm hai người giật mình.

Ngay sau đó là một tiếng hét to:

- Hai em ở lớp nào?

Tim Bắc Vũ đập thật nhanh, trong đầu cô có một vụn chữ ***⁽¹⁾ chạy qua.

Cô nhận ra ba người từ trên trời rơi xuống này. Họ chính là ba ông thầy giám thị hộ pháp⁽²⁾ của trường.

Vì những cặp đôi trong trường hay lên núi hẹn hò, nên mấy thầy giám thị cũng thường xuyên lên núi bắt người.

Nhưng cô không có đi hẹn hò mà!

Mà trong mắt ba thầy hộ pháp, là hình ảnh cô học sinh tóc dài rối tung, và cậu học sinh đang cuống quýt mặc quần.

Thầy giáo Trương đi lên, chỉ vào hai người:

- Vi phạm nội quy nhà trường, không biết liêm sỉ!

Thiệu Vân Khê mặc xong quần thì đứng chắn trước mặt Bắc Vũ:

- Thầy Trương, thầy hiểu lầm rồi. Bọn em không làm gì hết.

Trương hộ pháp nhìn cậu ta, “ơ” một cái:

- Em là Thiệu Vân Khê lớp 10 đúng không? Đúng thứ ba trong kỳ thi vừa rồi đúng không? Một đứa ngoan ngoãn mà sao lại làm ra việc này?

Nói xong thì nhìn sang Bắc Vũ. Hiển nhiên ông ta nghi ngờ Thiệu Vân Khê làm đường lạc lối vì gặp phải một nữ sinh hư hỏng.

Ai bảo cô chỉ là một học sinh bình thường chứ.

Bắc Vũ cũng không lo lắng. Vì cô thấy mình không có vi phạm nội quy nhà trường, cũng không có làm chuyện gì xấu.

Nhưng Trương hộ pháp thì không nghĩ vậy. Ông ta lạnh mặt nói:

- Hai em đi về phòng giám thị với tôi.

Vừa mới nói xong, lại nghe thấy một thầy giáo khác chặc lưỡi. Mọi người quay ra nhìn thì thấy đèn pin của ông ta soi vào một chỗ trên mặt đất. Dưới ánh đèn là một chiếc áo mưa đã sử dụng.

- ***! Không phải!

Học sinh ngoan ngoãn Thiệu Vân Khê cũng không khỏi chửi bậy.

Trong đầu Bắc Vũ lại có một vụn chữ *** chạy qua.

- Cái gì mà phải với không phải? Đi nhanh.

Mặt Trương hộ pháp còn đen hơn cả sắc trời.

Thiệu Vân Khê giải thích với Trương hộ pháp:

- Thầy Trương, thực sự không phải như thầy nghĩ đâu. Bọn em ngẫu nhiên gặp ở trên núi, sau đó em bị rơi vào một cái hố, rồi bạn Bắc Vũ kéo em lên. Chỉ vậy thôi mà. Bọn em không làm gì cả, chỉ là bạn cùng lớp bình thường thôi.

Trương hộ pháp nhìn cậu ta, vẻ mặt như muốn nói em tưởng tôi ngu à:

- Đừng nói nhiều! Đi về phòng giám thị rồi nói.

Cả đám đang định đi, thì lại có tiếng bước chân xuất hiện.

- Ai đó?

Trương hộ pháp giơ đèn pin lên.

Khuôn mặt Thẩm Lạc xuất hiện dưới ánh đèn.

Trương hộ pháp hí mắt lại:

- Em là Thẩm Lạc phải không? Em lên đây làm gì?

Không thầy cô nào không biết người học giỏi nhất khối 12.

Thẩm Lạc giơ chiếc kính viễn vọng trong tay lên:

- Em ngắm sao.

Trương hộ pháp gật đầu, nhẹ nhàng nói:

- Muộn rồi, em về phòng sớm đi.

Đây là đãi ngộ của học sinh giỏi.

Bắc Vũ nhớ tới lúc học cấp II, cô cũng từng được ưu ái như vậy. Nhưng hiện nay cô chỉ là một học sinh bình thường trong trường cấp III mà thôi.

Thẩm Lạc nhìn sang bên này, hơi gật đầu:

- Vâng.

Sau đó thì đi mất.

Về đến phòng giám thị, Bắc Vũ và Thiệu Vân Khê bắt đầu bị thẩm vấn.

Thiệu Vân Khê rất biết ăn nói. Nhưng dù cậu ta có nói thế nào, Trương hộ pháp cũng không tin. Ông ta cứ khẳng khẳng cho rằng hai người làm việc bậy bạ trên núi.

Còn về mấy lời Bắc Vũ nói, thì càng không nằm trong phạm vi suy nghĩ của ông ta.

Một lát sau, có một giáo viên giám thị đi vào nói nhỏ:

- Thầy Trương, ngoài kia có một học sinh tìm thầy.

Trương hộ pháp ừ một tiếng, đứng dậy đi ra ngoài. Đi ra đến cửa lại quay lại quát Thiệu Vân Khê và Bắc Vũ:

- Hai em tự nghĩ xem phải viết bản cam kết thế nào đi.

Đợi Trương hộ pháp đi rồi, Thiệu Vân Khê và Bắc Vũ liền quay ra nhìn nhau.

Vì là lỗi của mình, nên Thiệu Vân Khê gãi đầu, rất áy náy:

- Bắc Vũ, tớ sẽ giải thích với thầy giáo.

Bắc Vũ thấy rất bực bội. Cô dựa vào cạnh bàn, không phải vì bị giám thị bắt, mà vì bị Thẩm Lạc trông thấy.

Có phải anh ấy cũng hiểu làm mình không?

Đậu Nga cũng không oan bằng cô!

Khoảng mười phút sau, Trương hộ pháp đi vào, lườm hai người:

- Để tránh ảnh hưởng đến việc học tập của hai em, tôi sẽ không công khai chuyện này, cũng sẽ không phạt hai em. Nhưng hai em vẫn phải viết bản cam kết. Mới mấy tuổi đầu mà yêu đương cái gì? Còn cả một ngọn núi thi đại học đang đợi đấy!

Sau đó thì phát tay:

- Đi về đi!

Bắc Vũ thở phào, cũng không biết có phải mình được hưởng ké ưu đãi của học sinh giỏi không.

Nhưng cô không biết rằng, có một số việc không thể vui mừng quá sớm.

Ghi chú:

1. Chỗ có dấu *** là từ chửi bậy.
2. Hộ pháp là những vị thần bảo vệ Phật pháp và Phật tử.